

[Henry Christensen.]

den anerkendelse; jeg tror, befolkningen nok er i stand til at vurdere, hvordan det forholder sig.

Det er klart, at denne justering indadtil i henseende til at sikre en bedre økonomisk balance var vi stillet over for uanset den akutte valutauro i Europa, men valutauroen har dog måske gjort én ting: den har understreget yderligere betydningen af, at vi får en generel bedre balance i dansk økonomi; den sammenhæng er der i hvert fald nok i tingene.

Jeg har lagt mærke til de synspunkter, man fra socialdemokratisk side lægger frem. Man fremhæver som det ene punkt genindførelse af en obligationsrationering, uden at man løser noget som helst fundamentalt problem med hensyn til tilvejebringelse af kapital og behovet for kapital, et af de andre fundamentale uligevægtsspørgsmål i dansk økonomi. Der vil ingen virkninger være af det igennem en meget lang periode, og ville man endelig få virkninger, så var det kun ved, at man ad den vej skulle begrænse aktiviteten i bygge- og anlægsvirksomheden her i landet. Men foreløbig ville der i hvert fald slet ingen virkning blive.

For det andet har jeg bemærket mig, at socialdemokratiet siger ja til en diskonto-forhøjelse, erkender, at det er nødvendigt, men man foreslår så en rentedifferentiering. Så vidt jeg kan se, står man her over for den vanskelighed, at hvis man ville gennemføre den, så den specielt ramte problemerne omkring valutaeksporten, så ville det simpelt hen være i strid med internationale aftaler, og hvis man ville forsøge at få den til at virke på en anden vis i løbet af kort tid, så måtte jeg betragte det som ganske ugørligt at sikre, at en sådan ordnings kontrol kunne gennemføres i det hele taget.

Jeg har lagt mærke til, at under første behandling var hr. Ivar Nørgaard tilhænger af, at man nu i hast skulle beslutte sig til at indføre en ITP, hvis aktuelle virkninger

i hvert fald kun ville være, at man skulle udskrive en større direkte beskatning, som man så kunne kalde bidrag til ITP, på befolkningen.

Jeg må stadig minde om, at den socialdemokratiske politik, vi i øvrigt er stillet over for i denne vinter, går i sine grundtræk ud på to ting. For det første går den i sine grundtræk ud på at foreslå den ene betydelige udgiftsforhøjelse efter den anden. Vi har nu senest fået et yderligere supplement til den betydelige udgiftsliste. Kollegieloven skal pustes endnu højere op, og man skal bruge betydelige beløb af statskassens midler til en midlertidig ordning for at hindre, at vi gennemfører forslaget om byrdefordeling nu. For det andet er hovedlinjen i det socialdemokratiske oplæg i denne vinter, at man på forskellige områder enten foreslår eller antyder, at man mener, man kan gennemføre betydelige skattelettelser i en situation, hvor statsbudgettet i forvejen udviser en underbalance. Jeg må sige, at jeg har ikke oplevet, tror jeg, at et stort og efter normalt omdømme ansvarligt parti som socialdemokratiet vil føre en politik efter de retningslinjer, som man her lægger frem.

Må jeg sige til de bemærkninger, hr. Ivar Nørgaard gjorde om renteudviklingen indadtil, at jeg nok synes, man kan se en sammenhæng, for så vidt angår renten i pengeinstitutterne for 12 måneders indlånene i forhold til obligationsområdet, men jeg vil derudover gerne sige, at jeg har svært ved at se, at den situation, vi befinder os i, som har gjort en diskonto-forhøjelse nødvendig, i øvrigt skulle begrunde en almindelig udvikling i henseende til at øge fortjenstmargenen for bankernes vedkommende. Det ville være min generelle vurdering heraf, med det forbehold, jeg har nævnt, for så vidt angår renten for de lange lån, set i forhold til obligationsområdet, hvor det nok burde være en almindelig erkendelse, at det ville være ønskeligt, om den styrkelse, der nu klart i den sidste halv